

INGEZONDEN.

MONOGRAPHIEËN VAN HET RIJKSINSTITUUT VOOR PHARMACOTHERAPEUTISCH ONDERZOEK.

Toen het bestuur van het Rijks-Instituut voor pharmaco-therapeutisch onderzoek in 1921 zijn voornemen te kennen gaf, van tijd tot tijd samenvattende kritische literatuuroverzichten over bepaalde geneesmiddelen te laten bewerken, mocht het omtrent de keuze dezer monographieën de voorlichting ontvangen van verschillende, niet tot het bestuur behorende personen.

De groote belangstelling, die de 7 tot nog toe verschenen monographieën hebben ondervonden, deed het bestuur besluiten met de bewerking door te gaan. Gaarne zal het hiervoor weder inlichtingen ontvangen omtrent onderwerpen, waarvan een monographische bewerking gewenscht wordt.

*Namens het bestuur van het Rijks-Instituut
voor Pharmaco-therapeutisch onderzoek.*

Leiden,
September 1924.

L. VAN ITALLIE, *voorzitter.*
A. J. STEENHAUER, *secretaris.*

HET RAPPORT STURKOP EN DE GENEESKUNDIGE RECHTSPRAAK.

Ik wil den lezer een voortgezette pennestrijd besparen. Hij zal door vergelijking van ons beider opstellen zelf kunnen nagaan, in hoeverre OIDTMANN er in is geslaagd, mijn bezwaren te weerleggen.

Op één punt slechts mag ik niet zwijgen, daar waar hij (midden op bldz. 1306) mij „een zóó ernstigen lapsus calami” toedicht, dat hij het niet noodig acht daarop nader in te gaan, n.l. mijn „beschuldiging, dat de meerderheid der commissie, afgezien van de volstrekt geheime of vertrouwelijk verstrekte gegevens bewust aan dr. STURKOP mededeelingen zou hebben onthouden, op wier mededeeling deze aanspraak zou hebben kunnen maken”.

Gelijk in mijn opstel (bldz. 985) te lezen staat, ontleende ik deze beschuldiging aan een schriftelijke mededeeling van dr. STURKOP. Deze bevestigt mij thans andermal:

„1°. Dat een groot deel der getuigen, medici zoowel als niet-medici, buiten mijn tegenwoordigheid door de commissie zijn gehoord en dat van de door hen afgelegde verklaringen mij geen voorlezing of mededeeling is gedaan;

2°. dat door de commissie over talrijke klachten correspondentie is gevoerd, van welke correspondentie mij geen inzage is verstrekt of voorlezing gedaan”.

Overigens ligt een bevestiging opgesloten ook in de woorden zelf, waarin OIDTMANN mijn „beschuldiging” formuleert. Immers valt daaruit te lezen, dat de commissie bij het vormen van haar oordeel gebruik heeft gemaakt van „volstrekt geheime en van vertrouwelijk verstrekte gegevens”, welke aan dr. STURKOP onbekend zijn gebleven. Maar juist dit was het, waartegen ik ben opgekomen. Juist dit is een dier kapitale fouten, die niet zouden zijn begaan, wanneer een juridisch denkend mensch deel had uitgemaakt van de commissie.

Amsterdam, 8 September 1924.

H. BURGER.

DE COMMISSIE-STURKOP.

Met bijzondere belangstelling nam ik kennis van wat geschreven werd over het werk dezer commissie. Ik heb indertijd in dit *Tijdschrift* (14 Juni 1913) eens iets geschreven over de gevaren onzer intercollegiale rechtspraak en hoewel nu de taak der commissie niet was rechtspraak in den strengen zin van dit woord, was er toch genoeg overeenkomst daarmee om hier dezelfde gevaren te duchten. Ik schreef toen

o.a., dat, indien het niet mocht gelukken, die gevaren te vermijden, onze intercollegiale rechtspraak zou overhouden al de nadeelen eener leekenrechtspraak. (Dit in verband met de vraag, of bij onze rechtspraak ook de medewerking van juristen gewenscht moest worden).

Is een dier gevaren de oorzaak geweest van een fout, die, dunkt mij, zeker niet zou zijn gemaakt, indien een jurist mee aan de tafel gezeten had?

Het gevaar, dat ik bedoel, is dat van hyper-onpartijdigheid, het gevaar, dat wij om zelfs den schijn te vermijden van partijdigheid ten gunste van den collega, vervallen in het tegenovergestelde uiterste, partijdigheid te zijnen nadeele. De fout is die, welke nu (6 September l.l. bldz. 1304) door OIDTMANN wordt verdedigd, dat het comité optrad als advocaat der klagers; immers, zegt O.: „Wat ter wereld is er tegen, dat èn de klager èn de beklagde advocaten nemen, in welke zij hun vertrouwen stellen?”

Deze gelijkstelling van klagers en beklagde dunkt mij een zeer groote fout; zij is ontleend aan de civiele rechtspraak, waar twee partijen, beide als belanghebbende, elk met een eisch van zijn zijde tegenover elkander staan. Dat daar elk van de twee voor het bepleiten van zijn belang een advocaat meebrengt, is juist. Het zou echter zelfs in civiele zaken niet altijd noodig zijn, indien er niet een andere reden was, gelegen in de hoedanigheid van den advocaat als rechtsgeleerde, naast het feit, dat onze rechtspleging aan vaste regels gebonden is. De advocaat is de man, die het belang van zijn cliënt behartigt ook in dit punt, dat te zijnen opzichte geen in Nederland geldende wetsbepalingen of rechtsregels geschonden worden. Dit laatste is ook de belangrijke taak van den advocaat in strafzaken, waar het niet gaat, zooals de populaire voorstelling veelal is, om de vraag: „Of-tie et gedaan het”, maar om de vraag, of iemand naar onze Nederlandsche wetgeving gestraft moet worden (hce zijn daad gekwalificeerd moet worden, enz.).

In een zaak als de onderhavige had, naar ik vermoed, de beklagde geen advocaat noodig (hier spreek ik eenigszins voorzichtig, omdat ik niet weet, in hoeverre rechts- of bevoegdheids- en dergelijke kwesties aan de orde waren), maar zeker de klagers niet. Deze waren daar, zooals BURGER terecht opmerkt, als getuigen, als menschen, die feiten hadden mee te deelen, feiten meerendeels, die niemand anders wist dan zij; (voor zoover anderen, bijv. huisgenooten of familieleden dingen konden mededeelen, konden ook die gehoord worden). Een eerste eisch nu voor het te weten komen der waarheid is, dat getuigen worden gehoord, voor zoover wij dat bereiken kunnen, buiten iemands invloed en daarom buiten tegenwoordigheid van derden; maar dat een klager, niet in zijn hoedanigheid als eischer, indien daartoe termen zouden bestaan, maar in die van feiten mededeeler een advocaat zou noodig hebben, lijkt mij onhoudbaar.

Nu meent OIDTMANN, als ik hem goed begrepen heb, te mogen verklaren, dat de commissie bij de beoordeeling van de waarde der haar verstrekte verklaringen met verschillende momenten, die hier tot voorzichtigheid maanden, rekening heeft gehouden. Mij dunkt echter, dat zij door de hier aan de orde zijnde wijze van handelen zich het verkrijgen van „de waarheid en niets dan de waarheid” onnoodig moeilijk heeft gemaakt en niet voldoende heeft gevreesd den schijn van hyperonpartijdigheid, die meer bevreesd maakt voor het gevaar dat het niet erg genoeg, dan dat het te erg voor den aangeklaagde zou uitvallen.

's-Gravenhage, 6 September 1924.

D. SNOECK HENKEMANS.

DE ZAAK STURKOP.

De lezers van het *Ned. Tijdschrift voor Geneesk.* zullen ongetwijfeld met belangstelling hebben vernomen, dat het rechtsgevoel van den voorzitter gekwetst is geworden door de uitspraak der meerderheid van een commissie, door het hoofdbestuur der Maatschappij benoemd; een commissie, die na nauwgezette studie van het aanwezige materiaal, ampel overleg, en het hooren van beide partijen gemeend heeft tot de bekende uitspraak te moeten komen.

Het is nu eenmaal het odium van een hoog ambt, dat de titularis zich daar niet